

• AGNES AUBERTS •

MYSTIEKE
KATTEN
OPVANG

HEATHER FAWCETT

Auteur van *Emily Wildes encyclopedie der feeën*

Heather Fawcett

AGNES AUBERTS
MYSTIEKE
KATTENOPVANG

Vertaald door Erika Venis

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560718
ISBN e-book 9789020560725
ISBN audioboek 9789020561982
NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2026 Heather Fawcett
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Agnes Auberts Mystical Cat Shelter* door Del Rey Books, een imprint van Penguin Random House LLC, USA
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency B.V. te Amsterdam.

Vertaling Erika Venis
Omslagontwerp Hachette UK, onderdeel van Little Brown Book Group
Omslagontwerp Nederlandse editie Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl
www.heatherfawcettbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Artemis, natuurlijk

HOOFDSTUK 1

Op de drempel van de winkel bleef ik even staan zodat ik de rijp van mijn laarzen kon stampen die 's nachts op de kozijnen en kasseien bleef liggen. Het was een fijn, wit vachtje, alsof de winter een enorm beest was dat tijdens onze slaap door de stad sloop en daar plukjes vacht achterliet. Nou ja, het sneeuwde in elk geval nog niet, een hele opluchting.

Ik trok mijn handschoenen uit terwijl ik heimelijk mijn mouwen controleerde op kattenharen. De huurbaas, een oudere, tengerere man, keek me aan met een serieuze blik die niet bepaald paste bij de situatie.

‘Hij is wel mooi groot.’ Ik had het uiteindelijk maar opgegeven om eerlijk te willen zijn. De winkel was niet zo slecht als sommige andere, maar zelfs dan was er niets waar ik wat beleefds over kon zeggen. Er zat maar een beetje schimmel in de hoekjes en ik zag geen sporen van muizen, maar het pand had hooguit de helft van het aantal vierkante meters die het volgens de advertentie in de krant zou moeten hebben.

Monsieur Levasseur glimlachte, waarbij hij zijn opluchting niet helemaal kon verbergen. ‘Dat klopt,’ zei hij. ‘Iets groters zult u in deze buurt niet vinden, mademoiselle, waar mensen hard werken en leren er het beste van te maken.’

Hij wierp me een strijdlustige blik toe, alsof hij zich opmaakte voor een discussie. Ik glimlachte alleen en voelde een vlag van opluchting; blijkbaar was ik niet de eerste die was komen kijken naar deze locatie. Nu ik het had gezien, kon ik wel raden welke

partij zich had teruggetrokken: de huurbaas of de huurder.

‘Goede locatie voor een liefdadigheidsinstelling,’ ging hij verder. ‘De Zusters van Verlossing hebben hun winkel aan de overkant van het plein. En Saint-Jean deelt bijna elke dag gratis maaltijden uit.’

‘O?’ zei ik een tikje zenuwachtig en ik deed net alsof ik verbaasd was. Onderweg hiernaartoe was ik langs Saint-Jean gelopen, een stenen kerkje van minstens een eeuw oud, dat er mooi maar wat vervallen uitzag, en langs de Zusters van Verlossing, die gratis kleding leverden aan mensen die daar geen geld voor hadden. Tijdens extreem magere jaren had ik van allebei gebruikgemaakt.

Een misthoorn klonk en ik hoorde het kabaal van schepen die werden gelost bij de werven langs de rivier, rook het mengsel van algen en roet. Onwillekeurig kwam de gedachte bij me op dat een geïsoleerde locatie zoals deze, weggestopt tussen pakhuizen en ver van de drukte van de stad, niet echt ideaal was voor mijn specifieke behoeften.

Je redt je wel, sprak een stemmetje vermanend. Op pessimistische toon voegde het eraan toe: *Je bent al acht keer afgewezen. Ga rechtop staan.*

Ik veranderde mijn houding en streek de spanning op mijn gezicht glad, in de hoop dat ik daarmee de uitstraling kreeg van een zakenvrouw vol zelfvertrouwen. Na een lange dag zoals vandaag was dat lastiger; mijn schouders en rug deden pijn en eigenlijk zou ik liever thuis in een warm bad zitten.

‘Waarom wilt u verhuizen?’ vroeg monsieur Lefasseur botweg, alsof hij een ongunstig antwoord verwachtte. Hij leek me een man van het fronsende type, met de eeuwig laaghangende wenkbrauwen van iemand die afkeuring tot zijn levenswerk heeft gemaakt, maar toch leek hij te wennen aan mijn aanwezigheid, en vooral mijn goedkeuring van zijn pand, want zijn weelderige wenkbrauwen stonden nu hoger in zijn bleke gezicht.

‘Ik huurde een winkel aan de Rue Sainte-Roseline,’ zei ik simpelweg.

‘Aan...’ Zijn gezichtsuitdrukking veranderde. ‘U was toch niet dáár? Waar het gebeurde?’

Ik wilde daar eigenlijk niet over praten. Maar tegelijkertijd wilde ik graag dat hij medelijden met me zou hebben, dus ik dwong mezelf te zeggen: ‘U heeft het zeker in de krant gelezen?’

‘Natuurlijk. Er stond dat een tiental winkels waren verwoest.’

‘Ja. Helaas behoorde de mijne tot de panden die het zwaarst werden getroffen. Op dit moment is hij nauwelijks bewoonbaar. Mijn huurbazin, madame Richard, kan de details bevestigen.’

Ik sloeg mijn map open en haalde er een vel papier uit. Op het papier stond een half dozijn referenties, de namen en adressen keurig uitgetypt.

‘Ik ken haar, ze is een goede vrouw.’ Het viel me op dat zijn gezicht omwille van mij wat roder was geworden. ‘Vervloekte magiërs! Op klaarlichte dag duelleren, midden in een straat vol keurige, hardwerkende mensen. Maar zo zijn ze nu eenmaal.’

‘Inderdaad,’ zei ik, en ik voelde hoe zich een brok in mijn keel vormde. ‘Dus u begrijpt waarom ik zo snel mogelijk wil verhuizen.’

‘Vervloekte magiërs!’ zei hij opnieuw. Plotseling greep hij mijn hand en kneep erin. ‘Gecondoleerd.’

Tot mijn grote schaamte bracht zijn bezorgdheid tranen in mijn ogen; ik hilde en bloosde even snel, al bij het minste of geringste. Tegelijkertijd voelde ik ook een vertrouwde woede opborrelen die tegenwoordig vaker bij me opkwam als het over magiërs ging. Ik vond die kant van mezelf niet erg prettig en ik probeerde de boosheid weg te drukken. Woede is in mijn ogen altijd een nogal onpraktische emotie geweest en boosheid op magiërs al helemaal, ook al was die woede volstrekt terecht. Ze hebben immers onevenredig veel macht en gebruiken die zo

slecht. Maar als je dáár al boos over werd, kon je net zo goed boos zijn op de hele wereld.

Monsieur Levasseur gaf me een rondleiding door het appartement boven, met een zichtbaar verbeterde houding. Het was al even naargeestig als de winkel beneden, slecht geïsoleerd en nogal smerig, en uit de warmwaterkraan bij de wastafel in de badkamer kwam nauwelijks meer dan een straaltje. Maar de bovenverdieping zou alleen voor mij zijn, dus ik maakte me er niet heel erg druk om. Het slaapkamerraam bood uitzicht op de St.-Lawrencerivier en de vensterbank was breed genoeg voor het royale achterwerk van Zijne Majesteit. Hij had een voorkeur voor vensterbanken en ik kon hem daar al voor me zien, lui liggend in de zon.

‘Ik zie nu al dat u geen problemen zult geven,’ zei monsieur Levasseur toen we weer naar beneden liepen. ‘Ik hou niet van ruzie met mijn huurders. Verpest de relatie. Vorige week heb ik nog een vrouw uit een appartement hier vlakbij moeten zetten. Ze had twee kinderen, maar zei ze dat toen ze het contract tekende? Ik verhuur niet graag aan kinderen, je weet nooit wat ze zullen aanrichten. Het was bijna een opluchting toen ze achter raakte met de huur.’

‘*Ça alors,*’ mompelde ik.

Hij was in elk geval zo netjes dat hij wat nederig keek toen hij de blik op mijn gezicht zag, want hij voegde er snel aan toe: ‘Het is een kwestie van onderhoud en dat is niet goedkoop. Ik neem mijn verantwoordelijkheden serieus, in tegenstelling tot sommigen. U zult niet geloven wat voor verhalen ik soms hoor.’

‘O ja? Vertel?’ zei ik, want ik vroeg me inmiddels af of de lage dunk die monsieur Levasseur had van zijn collega’s niet heel veelzeggend was over hemzelf. Maar het menselijk hart is wispelturig, een samenraapsel van vooroordelen en voorkeuren, en ik kende de man amper tien minuten. Hoe kon ik weten wat anderen over hem dachten?

Hij keek me aan, alsof hij me bestudeerde. Mijn gezicht is rond en vaak rood, wat soms komt door redenen die te maken hebben met emoties en soms door iets wat ik niet kan plaatsen. In combinatie met mijn ogen, die redelijk ver uit elkaar staan, zie ik er daardoor jonger uit dan vijfendertig jaar, en nogal serieus en overijverig. Élise grapt graag dat ik eruitzie alsof koekjes verkopen mijn eeuwigdurende missie is. In vrijwel elk ander opzicht ben ik niet heel bijzonder, van mijn haar, dat van nature krult, maar nogal warrig is en een onbestemde, vale kleur heeft, tot mijn nogal alledaagse lengte en figuur, maar ik heb gemerkt dat dit een voordeel is in de omgang met mensen die een hekel hebben aan iedereen die opvalt.

‘Als ik een dochter zou hebben,’ zei hij uiteindelijk, ‘zou ik haar in elk geval waarschuwen dat ze uit de buurt moest blijven van het pand aan de Rue des Hirondelles. Geen huurder blijft daar lang, en dat is niet zo vreemd. Er is iets raars met de eigenaar. Er doen vreemde verhalen de ronde... En dan heb je dat restaurant aan Montgomery Square: de kelder overstroomt minstens twee keer per jaar.’

‘Ik waardeer het advies,’ zei ik, al was ik teleurgesteld dat het niet relevanter was. Ik wilde helemaal geen restaurant huren en ook zonder verder door te vragen wist ik al dat ik me een winkel aan de Rue des Hirondelles nooit zou kunnen veroorloven. Maar het was wel vreemd, want dit was al minstens de derde keer deze week dat ik die specifieke straat had horen noemen. Eerst had Élise voorgesteld dat we in de winkels daar om donaties zouden vragen en vervolgens had een man die foldertjes uitdeelde me geprobeerd over te halen om een muziekuitsvoering bij te wonen in een van de cafés.

Ik schudde licht met mijn hoofd. Het was toeval, meer niet.

‘Laten we met de aanvraag beginnen,’ zei hij, terwijl hij beleefd een stoel uittrok van onder het wiebelige tafeltje. Hij haalde een

verfrommeld stapeltje papieren en een potlood uit zijn vestzak. ‘Wat voor liefdadigheidsinstelling hebt u? Ik hoef het niet precies te weten, gewoon een algemeen idee. Ik weet het al, u breidt truien voor weeskinderen, *hein?*’

Dit was het moment. Ik zette mezelf schrap en zei: ‘Het is een goed doel voor dieren.’

‘Ah!’ zei hij. ‘U zamelt geld in voor de olifanten of zoiets? Ik heb gehoord dat de olifanten het tegenwoordig heel zwaar hebben.’

Ik kreeg het idee dat hij voor vandaag nooit heel vaak had stilgestaan bij olifanten, maar ging niettemin optimistisch verder. ‘Nee, geen olifanten. Katten.’

‘Katten?’ herhaalde hij, en ik heb iemand nog nooit zo nietszeggend zien kijken. ‘Wat is daarmee?’

Ondanks de kou voelde ik zweetdruppeltjes opkomen bij mijn haargrens. Ik had dit gesprek in gedachten geoefend en toch merkte ik nu dat het uit koers dreef, in de richting van dezelfde afloop die de andere gesprekken hadden gehad. ‘Deze stad heeft een grote kattenpopulatie.’

‘Dat klopt,’ zei hij fronsend. ‘Achter een van mijn panden zat een kolonie. Smerige beestjes. Dus u verzorgt ze. Dat is geen slecht idee, tenslotte houden ze de ratten weg.’

‘Ah,’ zei ik met een geforceerd glimlachje. ‘Wij... Ja, we verzorgen ze. Maar niet op die manier. Mijn organisatie vangt ze op, wast ze, zorgt ervoor dat ze geadopteerd kunnen worden en probeert dan een aangenaam huis voor ze te vinden.’

‘U vangt ze op?’ Zijn nietszeggende gezichtsuitdrukking leek langzaam te veranderen in een van afschuw. ‘Waar?’

Ik had op dat moment moeten weten dat de situatie niet meer te redden was, maar wanhoop dwong me ertoe verder te gaan, en bovendien heb ik de neiging te gaan raaskallen als ik gestrest ben. ‘Katten zijn uiterst schone wezens. En als gezelschapsdieren, met name voor ouderen, en voor zieken en zwakkeren, nou ja, kan

hun maatschappelijke waarde niet worden overdreven. Sterker nog, ik ben ooit in een ziekenhuis geweest met een inwonende kat die –'

'U neemt die dieren op,' herhaalde hij, langzamer deze keer. 'En u wilt ze *hiér* huisvesten?'

Ik slikte. Mijn zwijgen was antwoord genoeg.

'O nee,' zei hij. 'Nee, nee, nee. Dit wordt niets.'

Hij ging abrupt staan, pakte de papieren en het potlood en stopte ze terug in zijn zak, terwijl zijn wenkbrauwen weer naar hun eerdere breedtegraad daalden.

'Mijn organisatie is maar klein...' begon ik.

'Heel goed, mademoiselle,' zei hij met een strak glimlachje, terwijl hij mijn kant op kwam, een arm beleefd uitgestrekt, en me de winkel uit dirigeerde met een efficiëntie die wees op uitgebreide ervaring. 'Veel geluk met de oprichting van uw liefdadigheidsinstelling.'

'We bestaan al meer dan vijf jaar,' zei ik, terwijl ik dichter naar de uitgang werd geduwd. 'Mijn huidige huisbaas kan –'

'Let op het afstapje,' zei hij, en hij opende de deur. Met een abruptheid die me de adem benam, stond ik op het bordes en voor een dichte deur.

ALLE ZWERFKATTEN ZIJN WELKOM!

Agnes Aubert leidt een zorgvuldig georganiseerd leven als manager van een kattenopvang en wil voor elke zwervkat een goed thuis vinden. Wanneer de opvang moet verhuizen, is er maar één nieuwe verhuurder die haar onderdak wil geven: de mysterieuze Havelock Renard. Hij is de beruchtste magiër ter wereld – hij zou zelfs bijna een apocalyps hebben veroorzaakt – en hij gebruikt Agnes' stichting als dekmantel voor zijn illegale magiewinkel. Als een vijand uit Havelocks verleden opdrukt, zal Agnes moeten samenwerken met de magiër om haar kattenopvang te beschermen. Hij belichaamt alles waar Agnes een hekel aan heeft: chaos, kattenkwaad en nét iets te veel avontuur. Maar als ze hem beter leert kennen, blijkt hij meer te zijn dan de duistere magiër uit de verhalen. Misschien verdienen niet alleen katten een tweede kans...

HEATHER FAWCETT is de bestsellerauteur van de populaire Emily Wilde-serie, waarvan er alleen al in Nederland en België 15.000 exemplaren zijn verkocht. Ze heeft een masterdiploma in Engelse literatuur. Voor ze schrijver werd, heeft ze gewerkt als archeoloog, fotograaf en technisch schrijver.

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 560718

NUR 334

Z&K